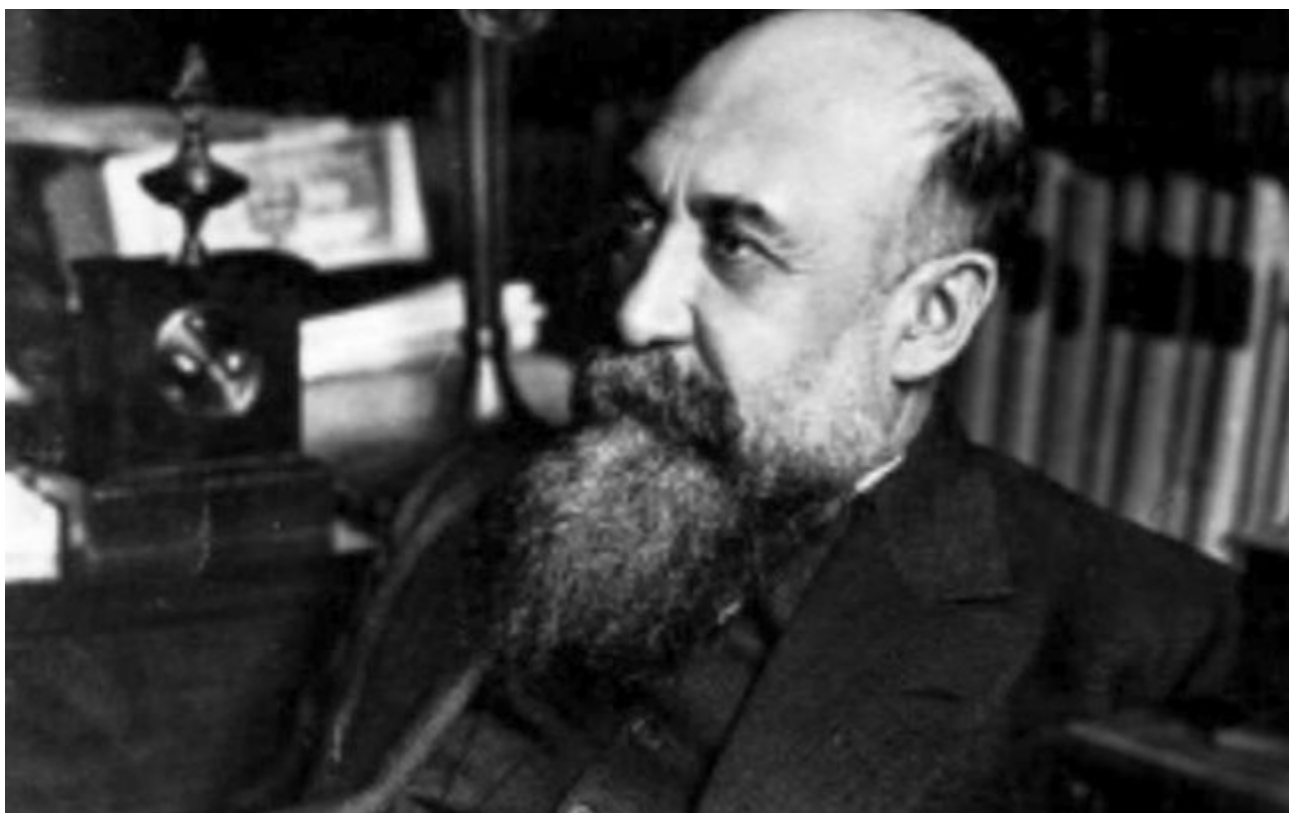

Cel mai puternic discurs din istoria Romaniei. Cum a mobilizat Nicolae Iorga o întreaga tara ingenuncheata in 1916

Cosmin Patrascu Zamfirache,

In anul 1916, in Romania, a fost rostit poate cel mai motivant discurs din istoria acestei tari. Mesajul transmis soldatilor si populatiei a reusit sa mobilizeze o natiune ingenuncheata si sa o determine la fapte de un eroism aparte.

Un discurs genial adresat unei natiuni pe timp de razboi, poate face mai mult decat glasul armelor. Iar cel mai bun exemplu este, din punctul de vedere al istoricilor botosaneni, mesajul adresat Romaniei si poporului roman de reputatul istoric Nicolae Iorga, in anul 1916. Era un moment in care Romania risca sa dispara ca stat de pe harta Europei. Erau vremuri de adanca restriste.

Regatul Romaniei intrase dupa doi ani de neutralitate, in vara lui 1916, in Primul Razboi Mondial alaturi de tarile Antantei impotriva Germaniei, Austro-Ungariei, Turciei si Bulgariei. Miza era uriasa. Romania dorea obtinerea teritoriilor aflate in stapanirea Austro-Ungara mai precis Transilvania si Bucovina de Nord. Inceputul campaniei a fost de bun augur, cu o inaintare victorioasa a romanilor in Transilvania. A urmat insa dezastrul. Bulgarii au reusit sa patrunda prin Dobrogea, iar germanii si austro-ungarii au inceput o ofensiva generala. Armata romana prinsa ca intr-un cleste a suferit infrangeri zdrobitoare si se afla mereu in retragere. Dezastrul a fost total in momentul in care Bucurestiul a cazut in mainile inamicului, iar administratia si valuri de refugiati s-au retras in Moldova. Romania parea pierduta.

Discursul salvator

Practic la sfarsitul anului 1916, Romania se reducea teritorial doar la Moldova. Guvernul provizoriu a fost mutat la Iasi. Situatia era disperata. In judetele Moldovei pe langa administratie si armata au sosit peste un milion si jumatate de refugianti din zonele cucerite. Bolile, foametea, frigul completau tabloul unui dezastru total. Dupa epidemiile de tifos dar si spectrul unor noi infrangeri si a invaziei finale a Moldovei, s-a pus problema stramutarii administratiei dar si a tezaurului in Rusia. Practic, Romania, de la soldat pana la membrii Guvernului era ingenunchiata. "Parea o situatie fara iesire. Bolile secerau, armata suferise mult in primele luni de campanie, lipseau alimentele si era o degradingolada totala. Multi se asteptau ca armatele germane sa rupa frontul si Moldova sa fie cucerita. Era nevoie de o persoana providentiala care sa ridice moralul tuturor romanilor. Sa-i determine sa lupte. Acel om a fost Nicolae Iorga", spune istoricul Gheorghe Median. In toamna anului 1916, Nicolae Iorga avea 45 de ani si era deja o somitate.

Isi luase doctoratul la doar 23 de ani, preda la Universitate si era un adevarat glas al patriotismului romanesc. "Nicolae Iorga era o personalitate uriasa. Era in primul rand un savant de renume dar si un mare patriot. A militat in permanenta pentru unire, pentru incurajarea si promovarea spiritului national. A fost o voce a patriotului romanesc, mai ales prin publicatia sa "Neamul Romanesc",..., adauga Median. Practic Iorga era in aceea perioada motorul ideologic al nationalismului romanesc. Scrierile sale inflacarate si bine punctate erau sursa inspirationala pentru mare parte a populatiei. Nicolae Iorga a fost prezent si in momentul de cumpana din toamna lui 1916. S-a retras cu administratia si Guvernul la Iasi, fiind membru al Parlamentului. La 11 decembrie 1916 s-a format in regim de criza un Guvern de coalitie format din liberali si conservatori. Pe 14 decembrie 1916, Parlamentul s-a intrunit intr-o sedinta pentru a decide soarta tarii. In acel moment, parlamentarul Nicolae Iorga, s-a ridicat si a tinut un discurs, care spun istoricii, avea sa schimbe soarta razboiului.

"O rugaciune tacuta a unui popor sfios"

La aceea data, Iorga s-a ridicat in picioare si a citit dintr-un volum al National din Iasi, care gazduia sedintele adunarii. In fata sa erau privirile pline de o rugaciune tacuta a unui popor sfios, mari pentru suferintele lui, dar care le-a simtit si el. Iorga a spus asupra noastra ochiul de ura al strainului care ne alege la urma trebuie sa-i raspundem. Trebuie sa-i dam un raspuns, capat, in credinta ca, daca s-a ridicat vreodata, cu nici un chip, ca si inaintea celei mai salbatare, pamantul in care nu este un fir de tarana care sa ne dea o ostire, Ostirea Romaniei, care este moralic detasament a sfaramat cu patul pustii piatra de temelie, numai puterea fizica si increderea in biruinta, murit pe campul de lupta.

Precum noi lasam la altii averea si numele romaniei intreg, atat de mare cum era in momentul sa ne faca haina sfasiata de suferintele si rabdarile indepartate, faptura sa morala pe toti acei cari nu-i vom mai mandru decat in momentul cand a aratat la noi, fara scoala, fara arme moderne, inaintea ostii inarmati cari o reprezinta.(...) Poporul romaniei tot sprijinul pentru a o putea intoarce impotriva

Domnilor deputati,

În trecutul nostru mulți oameni au suferit. Dacă sântem ceva, noi sântem ceva numai prin suferința lor. Toate puterile noastre nu sânt altceva decât jertfa lor, strânsă laolaltă și prefăcută în energie. Și unul dintre acești strămoși, mare, fiindcă a fost nenorocit și el într-o clipă de supremă restriște, când i se zicea: „lasă țara și du-te supt jug“, el, Gheorghe Ștefan, din părțile unde luptă ostașii noștri la Oituz, a strigat: „decât să plec pentru totdeauna de aici, mai bine să mă mănânce câinii pământului acestuia.“ Au trecut trei veacuri de la 1650, când Gheorghe-Vodă Ștefan spunea celor vechi această hotărâre a sa și față de care nici noi nu putem spune altceva decât: „să ne mănânce câinii pământului acestuia mai curând decât să găsim fericirea, liniștea și binele din grația străinului dușman“. (Aplause.)

Undeva, aici aproape, în codrii Vasluiului, este o bisericuță frumoasă de lemn de stejar, în care ai crede că s'au cuprins numai țărâni din vecinătate. În această bisericuță, acum trei sute de ani, Vasile Lupu, izgonit de Tătari, s'a strâns cu familia sa și cu toți boierii, și a înălțat în fiecare zi de serbătoare rugăciuni către Dumnezeu. Vremea a trecut, Tătarii s'au dus, dreptatea fiind a lui Dumnezeu, care este creștin, bun și milos și dă biruință celui drept. Pe pământul curățit de horde și astăzi însă în adâncul codrilor stă bisericuța de stejar, înfățișând în ea o învățătură așa de mare. Ea ni spune astăzi, când alte horde au năvălit granițele și ni-au călcat pământul nostru cel sfânt: în colțul acesta unde ne-am strâns, să păstrăm cu scumpătate sămânța de credință, și vom vedea și noi la rândul nostru dispărând negura stăpânirii străine și vom putea zice ca Petru Rareș, fiul lui Ștefan, că: „vom fi iarăși ce am fost, și încă mai mult decât atât.“ (Aplause prelungite, vii aclamații.)

atrului
si timp
ri cuvinte
reapta, in sa,
acestui strain,
em pana la
, nu se poate,
a trai pe
i se uita astazi
and intaiul
ea reprezenta
celor cari au

si lasa sufletul
orma soldat cu
nului aduce in
esc n-a fost
merge tarani
da sclavilor
ei cari li dau
ira acest

eroism, a-i culege roadele pentru popor si de a da mana de ajutor care este trebuitoare pentru a garanta victoria.(...)In coltul acesta unde ne-am strans, sa pastram cu scumpatate samanta de credinta, si vom vedea si noi la randul nostru disparand negura stapanirii straine si vom putea zice ca Petru Rares, fiul lui Stefan, ca vom fi iarasi ce am fost, si inca mai mult decat atat",se arata intr-un fragment al discursului tinut de Iorga.

Mesaj transmis intregii natiuni

Efectul a fost unul uluitor. Iorga a fost aplaudat si ovationat iar discursul sau a fost tiparit si multiplicat. A fost trimis pe front soldatilor, civililor, intregii tari. "A fost un discurs memorabil, multiplicat si transmis soldatilor pe front, civililor, tuturor. Era un manifest extraordinar care indemna la rezistenta, lupta si iubire de tara. Cu greu se poate intalni un discurs la fel de motivant.", spune Gheorghe Median. Discursul lui Iorga a avut efectul scontat. Armata romana dar si populatia s-a mobilizat intr-un mod greu de inchipuit. "Nicolae Iorga a rostit un adevarat imn de credinta in victoria finala. Am citit, cu camarazii mei pe front numarul din <<Monitorul Oficial>> in care se publicase discursul lui Iorga. Incerc si astazi, scriind aceste evocari, emotia de atunci si-mi amintesc de finalul in care evoca pe Petru Rares imbarbatand, dupa o infrangere, pe ostasi cu vorbele: <<Vom fi iarasi ce am fost si mai mult decat atat!>>. Acolo, intr-un cotlon al transeelor, un camarad citea, cu glasul inecat de plans, indemnul pe care ni-l trimitea Nicolae Iorga de a nu ne lasa cotropiti de indoiala, de a crede cu tarie in biruinta finala a dreptatii natiei noastre", scria Pamfil Seicaru, veteran al Primului Razboi Mondial. Mai mult decat atat I.G. Duca, reputatul om politic, spune ca in acel moment a fost rostit cel mai motivant si mai puternic discurs din istoria romaneasca.

"El a rostit atunci in Teatrul din Iasi, incontestabil, cel mai elocvent discurs din viata lui. Pot spune, mai mult, unul din cele mai mari discursuri ce s-au rostit vreodata de pe tribuna romaneasca.(...) Cand s-a asezat jos a fost un adevarat delir. Aproape toata lumea plangea. In acele clipe Iorga a reusit sa intrupeze gandul si simtirea unui intreg neam crunt lovit de soarta", preciza I.G. Duca. Ostasii romani au reusit printr-un eroism aparte sa respinga armatele germane si sa salveze Romania. Mai apoi la sfarsitul razboiului, Romania primea Transilvania, Bucovina de Nord, Basarabia.

Va recomandam sa cititi si urmatoarele stiri:

Site-ul unde apar toate mesajele scrise online de romani de Ziua Nationala. Cum functioneaza lamultianiromania.ro

Cum sunt educati moldovenii din Transnistria in spirit sovietic. Campionii romanismului din regiunea separatista, premiati la un colegiu din Adjud
